

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: L. Z.**, nar. „X“ státní příslušnost Čínská lidová republika, bytem „X“, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.3.2013, č.j. MV-32788-5/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 26.3.2013, č.j. MV-32788-5/SO/sen-2013, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 7.2.2013, č.j. OAM-79138-7/DP-2012, jímž bylo dle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky ve znění účinném do 30.4.2013 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území ve smyslu ust. § 42a zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že k podání této žádosti nebyl oprávněn, neboť v důsledku uložení správního vyhoštění rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje,

Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 28.3.2012, č.j. KRPÚ-82710-58/ČJ-2011-040022-SV-CV, mu dle ust. § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zanikla platnost povolení k dlouhodobému pobytu a žalobce tak při podání žádosti pobýval v České republice toliko přechodně na základě výjezdního příkazu určeného k provedení neodkladných úkonů a vycestování z území.

Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, konkrétně ust. § 42a odst. 6 a ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dle jeho názoru postup správních orgánů vyplývá z neznalosti právních předpisů, neboť v inkriminované době podat žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny oprávněn byl. Dne 12.12.2012 totiž podal žádost k udělení trvalého pobytu dle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců, přičemž téhož dne (tedy v době podané a dosud nerozhodnuté žádosti o udělení trvalého pobytu) též podal žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění ve smyslu ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. A stejně tak uvedeného dne (tedy v době, kdy dosud nebylo rozhodnuto o udělení či neudělení uvedeného víza za účelem strpění pobytu) podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, konkrétně s manželkou, se kterou v té době v České republice žil.

S ohledem na žádost o udělení víza za účelem strpění, které slouží k řešení pobytové situace cizince v případě, kdy ji nelze řešit jinými prostředky, neboť cizinec je jinak povinen z území vycestovat, bylo tak zcela legitimní jeho očekávání, že může nejméně do pravomocného rozhodnutí o uvedeném vízu na území pobývat. Správní orgán I. stupně byl o udělení či neudělení víza oprávněn neprodleně rozhodnout, což ale neučinil – z této skutečnosti proto žalobce dovozuje, že v době do vydání rozhodnutí mohl nejen na území České republiky pobývat, ale současně měl i možnost podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny. Opačný závěr by svědčil o přepjatém formalismu a v podstatě sofistikovaném odůvodňování zřejmě nespravedlnosti, jak ve své judikatuře mnohokrát konstatoval Ústavní soud.

Žalobce uzavřel, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s jeho námitkami uváděnými již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, když toliko konstatoval, že nelze prokázat posloupnost podání jednotlivých žádostí a jejich podání nadto považuje za toliko účelové, potažmo jestliže prvostupňový orgán pouze odkázal na udělení správního vyhoštění, aniž by se zabýval tím, že uvedené žádosti podal žalobce v době trvání legálního pobytu na území. Taktéž se nezabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k rodinným a soukromým poměrům žalobce.

S ohledem na uvedené žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitkám žalobce uvedl, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobci zanikla dne 27.4.2012 v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění. Na jeho základě byl žalobci udělen výjezdní příkaz, jehož platnost byla opakovaně prodlužována. Žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu podal žalobce až více než půl roku po skončení platnosti svého dosavadního povolení, vydaného za účelem podnikání. Výjezdní příkaz dle názoru žalovaného nelze považovat za povolení k pobytu, ale toliko za doklad opravňující cizince k provedení neodkladných úkonů před vycestováním – nikoliv však k podávání žádostí, jež by mohly důsledky správního vyhoštění zvrátit. Z této skutečnosti tedy žalovaný dovozuje, že žalobce na území České republiky nepobýval

na základě povolení k dlouhodobému pobytu či víza nad 90 dní, jak vyžaduje ust. § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

V této souvislosti žalovaný rovněž upozornil, že ze spisového materiálu nelze prokázat, že by žádost o povolení k trvalému pobytu a víza nad 90 dnů za účelem strpění byly podány dříve, než žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, neboť k jejich podání došlo shodně dne 12.12.2012, bez rozlišení pořadí. Podání tří žádostí dva dny před koncem platnosti v pořadí již šestého výjezdního příkazu proto žalovaný hodnotí jako zjevně účelové. Pokud se pak týká námitky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný uvedl, že v případě procesního rozhodnutí se posuzování dopadů rozhodnutí nečiní, tak tomu je až v případě meritorního rozhodnutí. Žalovaný ani správní orgán I. stupně proto nebyl povinen se uvedenými hledisky zabývat.

Žalovaný tudíž s ohledem na uvedené navrhnul, aby soud žalobu zamítnul.

Při jednání právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Uvedl, že trvá na tom, že žaloba byla podána důvodně, neboť žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění. Žalovaný se pak dle jeho názoru rovněž nevypořádal se všemi odvolacími námitkami a správní orgány se nezabývaly přiměřeností rozhodnutí o zastavení dotyčné žádosti žalobce ve vztahu k zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. K zastavení řízení přitom došlo za situace, kdy žalobce podal žádost o vízum pro strpění a v návaznosti na to žádost o udělení dlouhodobého pobytu. Ze strany žalovaného považuje právní zástupce argumentaci žalovaného za přepjatý formalismus, neboť předmětným rozhodnutím bylo znemožněno sloučení rodiny.

Žalovaný se z jednání soudu písemně omluvil. V omluvě výslovně uvedl, že souhlasí s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud na základě spisu předloženého žalovaným k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 12.12.2012 podal žalobce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. K této žádosti mimo jiné doložil kopii svého cestovního dokladu, ze kterého vyplynulo, že v souvislosti s uděleným správním vyhoštěním mu bylo vystaveno postupně 6 výjezdních příkazů, z toho ke dni podání žádosti výjezdní příkaz platný do 14.12.2012. Rozhodnutím

Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 28.3.2012, č.j. KRPU-82710-58/ČJ-2011-040022-SV-CV, bylo žalobci uděleno správní vyhoštění na dobu 3 měsíců a stanovena doba k vycestování z území České republiky na 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 6.4.2012, stalo se vykonatelným dne 27.4.2012 a ohledem na uvedené byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v námitce, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce obsaženými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Po zevrubném přezkoumání obsahu žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že tato námitka není důvodná, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně k námitkám žalobce vyjádřil, uvedl, z jakých důvodů je považuje za nedůvodné, přičemž svoji argumentaci založil na zákonné úpravě, ze které vycházel. Proto soud následně přistoupil k meritornímu posouzení věci.

Dále se tedy soud zabýval námitkou žalobce, že v době trvání platnosti výjezdního příkazu byl oprávněn podat žádost o udělení povolení k trvalému pobytu, v důsledku které měl právo rovněž podat žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění a v návaznosti na něj pak i žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, neboť i výjezdní příkaz je možno považovat za pobytové oprávnění, jehož platnost nelze prodloužit, ve smyslu ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Dle ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců udělí Ministerstvo vnitra vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.

Dle ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.

Dle ust. § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území Ministerstvu vnitra.

Dle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.

Předmětem soudního přezkumu tak bylo zejména posouzení, zda žalovaný a správní orgán I. stupně správně učinili právní názor ohledně charakteru výjezdního příkazu, jenž byl – což není mezi účastníky sporné – v době podání shora uvedených žádostí platným. Dle ust. § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je výjezdní příkaz dokladem, „*který z moci úřední uděluje ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula*

platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občana Evropské unie, po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu.“ Dle odst. 3 citovaného ustanovení pak „výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území.“

Z právní úpravy proto vyplývá, že výjezdní příkaz je toliko nutno považovat za doklad, který cizince opravňuje k přechodnému pobytu po nezbytnou dobu do jeho vycestování. Doklad opravňující k přechodnému pobytu však nemá charakter povolení k přechodnému pobytu. V tomto smyslu proto musel soud dát za pravdu argumentaci žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně, kteří dospěli ke shodnému závěru. Tuto skutečnost ostatně potvrzuje rovněž i judikatura Nejvyššího správního soudu, se kterou se soud ztotožnil, srov. např. rozsudek ze dne 25.9.2013, č.j. 8 As 119/2012-32, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že ne každé podání žádosti podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zakládá možnost legálního setrvání na území. Dobrodiní zákona obsažené v § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců lze aplikovat jen v případech, kdy je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu, přičemž je oprávněn podat žádost o trvalý pobyt z území České republiky a současně, kdy příslušný správní orgán nerozhodne o žádosti v předepsané lhůtě. Stěžovatel požádal o získání tohoto víza předposlední den platnosti výjezdního příkazu. Ačkoliv výjezdní příkaz umožňuje cizinci s ohledem na § 17 zákona o pobytu cizinců legálně pobývat přechodně na území republiky, výjezdní příkaz není ani vízem, ani pobytovým oprávněním. Jedná se o doklad, který opravňuje cizince k pobytu na území poté, co mu zaniklo právo na setrvání na území České republiky: např. po zrušení nebo uplynutí platnosti krátkodobého víza, po ukončení přechodného pobytu na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo při správním vyhoštění [...]. Cizinec je na jeho základě oprávněn pobývat po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z tohoto území; zákon nepředpokládá jeho obnovení (srov. § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).*“

Soud je tudíž nucen konstatovat, že právní názor vyjádřený žalobcem v žalobě je založen na nesprávné aplikaci příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Z výše citovaného judikátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ani skutečnost, že žalobce v době, kdy na území České republiky pobýval na základě výjezdního příkazu, podal žádost o udělení trvalého pobytu, nezakládala pro něho možnost úspěšně se domáhat udělení víza za účelem strpění a hlavně dovolávat se dobrodiní již výše citovaného § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy dne 12.12.2012 již nedisponoval platným pobytovým oprávněním a setrval na území České republiky toliko na základě výjezdního příkazu, dle kterého byl oprávněn přechodně pobývat na území České republiky po dobu, která byla nezbytná k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z tohoto území. Nebyl tak oprávněn k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců. Postup správního orgánu I. stupně, jenž řízení o žádosti zastavil, neboť žalobce k jejímu podání nebyl oprávněn s ohledem na nesplnění zákonných předpokladů, je proto dle závěrů soudu správný. Rovněž pak soud neshledal pochybení ani v jednání žalovaného, který prvostupňové rozhodnutí

přezkoumával. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně k námitkám žalobce uvedl, z jakých důvodů je považuje za nedůvodné, přičemž svoji argumentaci založil na zákonné úpravě, ze které vycházel. Není tedy případná námitka žalobce, že žalovaný své názory řádně neobhájil. Vzhledem k výše uvedenému shledal soud tuto námitku žalobce jako nedůvodnou.

S ohledem na uvedené se nadále stala irelevantní i další námitka žalobce směřující k posouzení pořadí podaných žádostí (o povolení k trvalému pobytu, o vydání víza nad 90 dní za účelem strpění a o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny) dne 12.12.2012, včetně argumentu žalovaného, že toto pořadí nelze určit. I v případě, že by se totiž žalobci podařilo prokázat, v jakém sledu k jejich podání došlo, neměla by tato skutečnost pro rozhodnutí s ohledem na výše uvedené závěry žádný význam, neboť žalobce v dané době nedisponoval žádným pobytovým oprávněním, které by jej opravňovalo zvolit postup směřující k možnosti podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a v důsledku podání učiněných dne 12.12.2012 mu takové pobytové oprávnění nemohlo vzniknout. Vzhledem k výše uvedeným závěrům soudu týkajícím se pobytového statutu žalobce v době podání žádosti soud konstatuje, že žalobcem namítaná skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že žalovaný a správní orgán I. stupně neposoudili dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.

Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

V dané věci rozhodnul správní orgán I. stupně o zastavení řízení, neboť žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zastavil, neboť k jejímu podání nebyl oprávněn. Z uvedeného vyplývá, že se nejednalo o meritorní rozhodnutí, jímž by byl řešen vznik, změna či zánik práv a povinností žalobce. Usnesení o zastavení řízení je druhem procesního rozhodnutí, jímž se řízení končí z důvodu, že nedošlo k naplnění zákonných požadavků pro rozhodnutí ve věci. S ohledem na zánik pobytového oprávnění žalobce v důsledku jeho správního vyhoštění, nemohlo být v řízení, jehož předmětem bylo prodloužení zaniklého pobytového oprávnění meritorně rozhodováno, protože zanikl předmět řízení. Smyslem ochrany vyjádřené v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců je posuzování vlivu meritorních rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců, jimiž přímo dochází k zásahu do práv účastníka, což však nebyl případ žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí bylo procesním rozhodnutím dle správního řádu, kterým musel správní orgán reagovat na vzniklý skutkový stav. S ohledem na uvedené proto soud dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyli povinováni v rozhodnutí o zastavení řízení zkoumat přiměřenost jeho dopadů do rodinného a soukromého života žalobce, a proto uvedenou námitku shledal nedůvodnou.

Soud na základě uvedeného proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a tudíž ji výrokem ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. května 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová